

[Aksel Larsen.]

se sammenhængen, dels fordi det, man hidtil har hørt fra landbrugsorganisationerne, var, at de manglede penge, og at de egentlig gerne ville give deres folk nogle flere penge, hvis de havde nogle flere, men de havde dem ikke. Nu er det pludselig ikke et penge-spørgsmål, nu er det et principspørgsmål.

Men dernæst: landarbejderne er vel nok de dårligst lønnede arbejdere her i dette land, og hvad slagteriarbejderne angår, så har de indtil for ganske få år siden været rent ud sagt mishandlet overenskomstmæssigt og lønmæssigt set, og det kunne vel ikke være urimeligt, om de fik en lille smule kompensation.

Under disse omstændigheder søger jeg at finde en fornuftig forklaring på dette, og jeg kan ikke komme til andet resultat, end at det ser ud, som om man fra landbrugets og slagteriernes arbejdsgiverfor- enings side har sagt nej til tanken om at fremsætte et mæglingforslag i overens- stemmelse med skitsen, fordi man vidste, at hvis man anbefalede et mæglingforslag og det blev vedtaget på arbejderside og forkastet på arbejdsgiverside, så ville det være svært for regeringen at komme uden om at ophøje mæglingforslaget til lov. Men når man sagde nej til at få fremsat et mæg- lingforslag, så var der ingenting, der kunne ophøjes til lov, og så kunne det godt være, man kunne benytte sit gode bekendtskab med regeringens partier til at få lavet en tvungen voldgift, som kunne formodes at ville give arbejderne mindre, end forligs- manden havde ment det rimeligt at give. Jeg kan desværre ikke finde nogen anden forklaring, selv om der måske er nogle, der synes, at den ikke lyder så pænt over for visse folk.

Under alle omstændigheder: socialistisk folkeparti er modstander af lovforslaget, modstander af den tvungne voldgift, man her kalder et overenskomstnævn. Jeg kan i øvrigt ikke være imponeret af den megen snak om, at det er dog mærkeligt, at tid- ligere har der fra socialdemokratiets side været gennemført noget tilsvarende, men nu vil socialdemokratiet ikke. Det er social- demokratiets sag. Vi har ved forskellige lejligheder stemt imod den slags, men jeg kan ikke lade være med alligevel at sige, at man kan ikke gå ud fra, at enhver situa-

tion, der formelt synes at ligne en foregående situation, hvad realiteten angår også er nøjagtig den samme som den foregående situation.

Så er der spørgsmålet om behandlingen og tempoet. Jeg har lyst til som hr. Erling Dinesen at spørge: hvad er det i grunden, der foregår her? Hvorfor kommer regeringen til folketingets partier og beder om at få dispensation fra de første frister, så man kan få en hurtig førstebehandling, og med- deler derpå, at regeringen ønsker — også venstres regeringsmedlemmer ønsker — at derefter skal det gå normalt, og der skal være en uges konflikt, før denne sag må være færdig?

Jeg kunne fristes til at sige: hvis de tre regeringspartier har en vilje til at gøre dette lovforslag til lov, så bliver det jo vedtaget, de har flertallet. Så kan social- demokratiet og socialistisk folkeparti stem- me imod; der er intet at gøre, og sådan set ville der altså ingenting reelt ske, hvis man kørte det igennem i eftermiddag. Det ville blive vedtaget alligevel, og det bliver ved- taget på onsdag.

Men regeringen ønsker altså, der skal være en uges konflikt. Der må man have lov til at spørge: hvad er årsagen til dette? Naturligvis, der kan være den primitive årsag, at man mener, at i løbet af nogle dage vil der være lidt mindre mælk i København og måske andre større byer, og så er det lettere at bilde befolkningen ind, at dette er en uhyre samfundsfarlig konflikt, og derfor må der gribes ind fra lovgivningsmagtens side. Den er jo ikke særlig samfundsfarlig hvad angår landets økonomi, for en uges konflikt, man må undskylde mig, en uges konflikt på det område, den kan ikke bevirke, at det går galt med valutaen, at vi ikke er i stand til at opfylde vore leveringsforpligtelser eller opretholde vore markeder det ene eller det andet sted uden for landets grænser.

Det kan være, det er noget sådant, selv om det er lige primitivt nok, men det kan også være det, som socialdemokratiets ord- fører har antydnet i sit spørgsmål, at der er nogen, der skal straffes, og jeg må sige, at den oplysende tale, som hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) her holdt, bekræftede i hvert fald berettigelsen af at have for- modninger i den retning. Han erklærede, at